

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **P. R.**, zastoupeného Mgr. Petrou Sikorovou, advokátkou se sídlem v Jablunkově, Mariánské náměstí 11, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy**, se sídlem v Praze 1, nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, P.O. BOX 9, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31.1.2012 č.j. 55/2011-160-AS/3, ve věci odnětí profesního osvědčení,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 31.1.2012 č.j. 55/2011-160-AS/3 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7.800,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petry Sikorové, advokátky se sídlem v Jablunkově, Mariánské náměstí 11.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31.1.2012 č.j. 55/2011-160-AS/3, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 25.2.2011 č.j. MSK 17163/2011, jímž bylo žalobci odňato profesní osvědčení učitele autoškoly.

V podané žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

- 1) Správní orgán I. stupně vycházel ve svém rozhodování výlučně ze spisové dokumentace shromážděné v rámci řízení o odnětí registrace k provozování autoškoly, které bylo vedeno u Městského úřadu Třinec a následně u Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, kdy v označené věci byla žalobcem podána správní žaloba ke Krajskému soudu v Ostravě vedená pod sp. zn. 22A 2/2011.
- 2) Výpovědi svědků byly pořízeny bez přítomnosti žalobce, resp. jeho zmocněného zástupce, když tomuto obecnému zmocněnci bylo zabráněno v účasti na jednání dne 21.4.2010 a žalobci tak bylo upřeno právo být v zastoupení tomuto jednání přítomen, klást svědkům otázky či jinak se k jejich výpovědi vyjadřovat.
- 3) Správní orgán I. stupně nevyhověl návrhu žalobce na doplnění důkazů opětovným výslechem svědků a výslechem svědků nových.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobce byl provozovatelem autoškoly, v níž byl v době od 19.8. do 21.9.2009 vykonán státní dozor na základě podání stížnosti J. H. a K. S., kteří uvedli, že v autošcole neprobíhala výuka teorie, zásad bezpečné jízdy a pravidel silničního provozu a upozorňovali na nedostatky v provádění praktického výcviku. Provedenou kontrolou bylo zjištěno, že v autošcole byla opakovaně nebo hrubým způsobem porušena učební osnova při provádění výuky a výcviku některých žadatelů o řidičské oprávnění, a proto bylo s žalobcem Městským úřadem Třinec zahájeno řízení o odnětí registrace k provozování autoškoly. Skutečnosti zjištěné v rámci tohoto řízení dostatečně odůvodňovaly také zahájení řízení ve věci odnětí profesního osvědčení žalobce. Námitka, že obecnému zmocněnci žalobce bylo zabráněno v účasti u ústního jednání dne 21.4.2010 byla vznesena již v odvolání proti rozhodnutí o odnětí profesního osvědčení a žalovaný se s ní v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal. Z protokolů o ústním jednání obsažených ve spisové dokumentaci Městského úřadu Třinec vyplývá, že správní orgán nepřipustil účast Ing. J.M. s ohledem na nedostatky zmocnění, ale ústnímu jednání byl přítomen zmocněnec žalobce JUDr. M. G. jehož prostřednictvím žalobce mohl realizovat svá procesní práva. K námitce o neprovedení dalších navrhovaných důkazů žalovaný uvedl, že ve smyslu ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád) není správní orgán vázán návrhy účastníků řízení. Správní orgán přitom dosáhl takové úrovně zjištění stavu projednávané věci, o níž nejsou důvodné pochybnosti, takže nebylo nutné další výslechy svědků provést. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 18.8.2009 a 19.8.2009 byly správnímu orgánu I. stupně doručeny stížnosti na nedostatečné provádění výuky a výcviku v kurzech autoškoly provozované žalobcem. Za účelem prověření daných stížností byla dne 19.8.2009 v prostorách autoškoly provedena státní kontrola zaměřená na prověření výuky a výcviku žadatelů o řidičské oprávnění. Kontrola nemohla být provedena komplexně, neboť nebyla předložena dokumentace o vedení výuky a výcviku. K jejímu předložení došlo až po urgencích ze strany správního orgánu dne 24.8.2009. Při kontrole předložené dokumentace bylo zjištěno, že v období od ledna do srpna 2009 se v záznamech o průběhu výuky uchazečů objevují nesrovnalosti závažného charakteru. Po provedení státní kontroly a po zjištění nesrovnalostí v evidenci výcviku autoškoly zahájil Městský úřad Třinec dne 15.1.2010 řízení o odnětí registrace k provozování autoškoly žalobcem pro opakované a hrubé porušení povinnosti stanovené zákonem č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen zákon č. 247/2000 Sb.). Ve dnech 25.1., 1.2., 19.4. a 21.4.2010 proběhla ústní jednání ve věci, kdy na základě výpovědí jednotlivých svědků bylo zjištěno, že výuka v autoškolě provozované žalobcem nebyla vedena způsobem stanoveným zákonem. Žalobce svou účast u jednání, které se konalo dne 25.1.2010 téhož dne omluvil ze zdravotních důvodů, což však nikterak nedoložil. Neschopenku vystavenou dne 25.1.2010 žalobce předložil až dne 4.2.2010 a žádal o provedení jednání v jeho přítomnosti a přítomnosti právního zástupce. Další jednání nařízené na den 22.2. a 24.2.2010, k němuž byli předvoláni svědci, bylo zmařeno v důsledku omluvy zmocněnce žalobce JUDr. G., kdy správní orgán vyhověl jeho omluvě a nařídil jednání na 19.4. a 21.4.2010. Předvolal opětovně všechny svědky včetně těch, kteří se dostavili dne 25.1.2010. Žalobce byl ve správním řízení zastoupen advokátem JUDr. M. G., a to na základě plné moci ze dne 2.2.2010. Dne 14.4.2010 se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně Ing. J. M. a předložil plnou moc k zastupování JUDr. M. G. K ústnímu jednání konanému dne 21.4.2010 nebyl Ing. J.M. jako zástupce žalobce připuštěn, neboť správní orgán shledal předloženou plnou moc neplatnou. Následně dne 22.4.2010 podal JUDr. G. námitku podjatosti vůči úředním osobám vedoucím správní řízení z důvodu, že dne 21.4.2010 odmítly uznat plnou moc udělenou Ing. M. Námitka podjatosti byla správními orgány shledána nedůvodnou, když nedošlo k pochybení postupu ve správním řízení. Dne 2.8.2010 vydal Městský úřad Třinec rozhodnutí, jímž žalobci odňal registraci k provozování autoškoly pro opakované a hrubé porušení povinností provozovatele autoškoly. Na základě shora uvedených podkladů, které shromáždil Městský úřad Třinec, bylo Krajským úřadem Moravskoslezského kraje, jakožto správním orgánem I. stupně, oznámením ze dne 26.1.2011 č.j. MSK 17163/2011 zahájeno správní řízení ve věci odnětí profesního osvědčení ve smyslu ust. § 53 odst. 3 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb. a na základě ust. § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Současně byl žalobce vyzván, že se může seznámit s podklady správního rozhodnutí, s nimiž se seznámil prostřednictvím své právní zástupkyně dne 9.2.2011. Žalobce podal písemné stanovisko ve věci ze dne 18.2.2011, v němž navrhl (bod II stanoviska) provést výsledky již dříve vyslychaných osob, jakož i výsledky svědků nových, a to K. S., A. S., J. H., D. M., M. M., T. M., T. L., T. L., D. W., S. P.o, K. B. a Ing. J.M. Dále uvedl, že údaje týkající se bydliště navrhovaných svědků, jsou uvedeny

v podkladech k rozhodnutí a v případě nutnosti písemně doplní na výzvu správního orgánu. Zároveň bylo navrženo provedení důkazu formou znaleckého posudku, který by měl prokázat skutečný technický stav tachometru vozidla a objasnit tak nesrovnalosti v záznamech o ujetých km. Jako důkazní materiál byly dále doloženy sdělení technických podmínek tachografu a jeho příslušenství u vozidla SPZ X ze dne 15.2.2011 vyhotovené Ing. J. M., čestné prohlášení T. L. ze dne 4.2.2011, kopie velkého technického průkazu. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 25.2.2011 č.j. MSK 17163/2011 bylo žalobci odňato profesní osvědčení vydané pro výuku předpisů o provozu vozidel, výuku teorie řízení a zásad bezpečné jízdy, výuku o ovládání a údržbě vozidla a pro výcvik v řízení vozidla i výcvik praktické údržby vozidla v rozsahu skupiny: „A až C + E“. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

První žalobní námitku krajský soud důvodnou neshledal. Ve skutečnosti, že správní orgány obou stupňů vzaly za podklad svých rozhodnutí důkazy shromážděné v řízení o odnětí registrace k provozování autoškoly podle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., které provedl Městský úřad Třinec, neshledal krajský soud žádné procesní pochybení. Obě řízení, tj. jak řízení o odnětí registrace k provozování autoškoly, tak řízení o odnětí profesní způsobilosti jsou upraveny tímtež zákonem, tj. zákonem č. 247/2000 Sb., a to v ust. § 6 odst. 1 a v ust. § 24 odst. 1 zákona. Z logiky věci je přitom dovoditelné, že jsou-li splněny zákonné předpoklady, obě řízení na sebe v mnohých případech budou navazovat, týkají-li se téhož subjektu – provozovatele autoškoly a vycházejí-li obě tato řízení ze stejného skutkového základu. Tak tomu bylo v posuzované věci, kdy řízení o odnětí registrace k provozování autoškoly bylo Městským úřadem Třinec zahájeno na základě výsledků šetření státního dozoru, který v autošcole provozované žalobcem proběhl na základě stížností podaných některými z žadatelů o řidičský průkaz, kteří se připravovali v autošcole žalobce. Řízení o odnětí profesní způsobilosti žalobce pak bylo zahájeno rovněž na základě výsledků šetření téhož státního dozoru a dále na základě výsledků již proběhnuvšího řízení o odnětí registrace. Z ust. § 6 odst. 1 písm. a) a § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb. je seznatelné, že řízení mohou probíhat na shodném skutkovém základě, když porušení povinností stanovených zákonem pro provozování autoškoly opakovaně nebo hrubým způsobem (§ 6 odst. 1 písm. a) zákona) může být současně naplněním zákonných předpokladů pro rozhodnutí o odnětí profesního osvědčení, jestliže provozovatel autoškoly a současně držitel profesního osvědčení porušil opakovaně nebo hrubým způsobem učební osnovy. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že s podklady rozhodnutí shromážděnými v předchozích řízeních byl žalobce náležitě seznámen se zachováním všech procesních práv s tím spojených.

Ani další žalobní námitku, kterou žalobce brojí proti své nepřítomnosti resp. nepřítomnosti zmocněného zástupce při výpovědích svědků, krajský soud důvodnou neshledal. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobce si na základě udělené plné moci ze dne 2.2.2010 zvolil za zástupce advokáta JUDr. G. Zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění (dále jen zákon o advokacii) má přitom charakter zvláštního zákona ve smyslu ust. § 33 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád), který pro další zastupování, tj. zastupování

zmocněnce jinou osobou, stanoví jinak. Podle ust. § 26 odst. 1 a 2 zákona o advokacii se sice může dát advokát v rámci svého pověření zastupovat, ovšem okruh osob, které může tímto zastupováním zmocnit, je v porovnání se správním řádem mnohem užší, když se vztahuje pouze na jiného advokáta nebo zaměstnance advokáta nebo advokátního koncipienta. V posuzované věci žalobcem zmocněný advokát JUDr. G. udělil dne 12.4.2010 Ing. J. M. plnou moc ke svému zastupování pro řízení ve věci žalobce před správním orgánem I. stupně. Nebylo přitom prokázáno, že by Ing. M. byl advokátem, advokátním koncipientem či zaměstnancem advokáta G. Za této situace byl postup správního orgánu a následně i žalovaného správný, když vyhodnotil předloženou plnou moc pro Ing. M. za neplatnou, neboť byla uzavřena skutečně v rozporu s ust. § 33 odst. 3 správního řádu a ust. § 26 odst. 1 a 2 zákona o advokacii. Ing. M. se proto nemohl účastnit jednání před správním orgánem I. stupně dne 21.4.2010 jako zmocněnec žalobce. Jelikož žalobce sám byl tomuto jednání i výsledku svědků, které v jeho rámci proběhly, přítomen a byla mu dána možnost vyjádřit se ke svědeckým výpovědím a klást svědkům otázky, nelze dospět k závěru, že by byl postupem správního orgánu krácen na svých právech.

V posledním žalobním bodě žalobce namítl, že správní orgány neprovedly jím navrhované doplnění důkazů opětovným výsledkem svědků, jakož i výsledkem svědků nových. Podle obsahu správního spisu opakovaný výsledek svědků, jakož i výsledek svědků nových, navrhoval žalobce ve svém stanovisku ze dne 18.2.2011, které podal na základě seznámení se s podklady prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně se v prvostupňovém rozhodnutí vypořádal s důvody, pro které tyto důkazy neprovedl na str. 7 svého rozhodnutí, kde neprovedení výsledku svědků M. M. a T. L. odůvodnil již dostatečným zjištěním skutkového stavu, kdy na základě provedených důkazů bylo prokázáno porušení učební osnovy a případné výpovědi dalších svědků na tomto nemohou již změnit, přičemž zmínil také důvody ekonomie a hospodárnosti řízení. Dále správní orgán odmítl jako nadbytečný důkaz znaleckým posudkem k technickému stavu vozidla s tím, že závady na vozidle mohl žalobce uvést v povinné evidenci a neuvádět fiktivně ujeté km. Takto specifikované důvody, pro které nebyly provedeny navržené důkazy, krajský soud považuje za akceptovatelné, odpovídající stavu důkazního řízení a logickému úsudku. K nadbytečnosti důkazu znaleckým posudkem lze ještě zmínit, že povinností provozovatele autoškoly je nepochybně udržovat vozidla sloužící k výcviku budoucích řidičů v technicky způsobilém stavu, případně řádně evidovat jejich závady, takže důkaz, který by prokazoval technickou nezpůsobilost vozidla, které bylo používáno k výcviku, by byl spíše důkazem svědčícím v neprospěch žalobce. K návrhu na výsledky dalších svědků správní orgán I. stupně ve 4. odstavci str. 7 svého rozhodnutí uvedl pouze to, že většina z uvedených svědků již byla vyslechnuta, a to v předchozím kalendářním roce. Svědci se již tehdy odvolávali na to, že si nepamatují podrobnosti výuky a výcviku s ohledem na časový odstup. Z těchto důvodů má žalovaný za to, že další výsledky by nepřinesly žádné nové skutečnosti. Ke jménům K. B. a Ing. J. M. správní orgán uvedl, že tyto osoby nejsou mezi žadateli o řidičské oprávnění, kteří absolvovali autoškolu v kontrolovaném období. Kromě posledně dvou jmenovaných, kde je důvod neprovedení svědeckých výpovědí jednoznačný, jedná-li se o osoby, které neabsolvovaly autoškolu ve sledovaném období, se správní orgán I. stupně s důvody neprovedení výsledku ostatních navrhovaných svědků vypořádal velmi obecně. Navíc uvádí, že „většina z výše uvedených svědků“ byla již dříve vyslechnuta, takže v soupisu se vyskytují

jména osob, které dosud vyslechnuty nebyly a ve vztahu k nim vůbec nejsou důvody neprovedení výsledku vypořádány. Pokud jde o ty, kteří již vyslechnuti byli, pak hledisko časového odstupu a pravděpodobnost, že si nebudou rozhodné skutečnosti pamatovat, se nejeví samy o sobě jako přesvědčivý důvod neprovedení opakovaných výsledků. Žalobce v návrhu neuvedl, co navrženými svědeckými výpověďmi sleduje. V takovém případě, jde-li zejména o požadavek opakovaných výsledků, však měl správní orgán výzvou žalobce vyzvat, nechť tyto důvody upřesní. Pak by také lépe mohl reagovat výstižnější a přiléhavější argumentací v případě, že by se rozhodl i přesto tyto důkazy neprovést. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k odvolací námitce žalobce, že jím navržené důkazy nebyly provedeny, pouze uvedl, že se ztotožňuje s odůvodněním správního orgánu I. stupně, že výpovědi navrhovaných svědků nemohou vyvrátit skutečnost, že žalobce neprováděl výuku a výcvik ve stanoveném rozsahu a zdůraznil, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 52 správního řádu, neboť není vázán návrhy účastníků, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Takové odůvodnění považuje krajský soud za zcela nedostačující, obecné a v rozporu s ust. § 89 odst. 2 věty druhé správního řádu, když rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný nepřezkoumal náležitě v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Zobecnující ztotožnění se s odůvodněním správního orgánu I. stupně nelze považovat za řádné vypořádání odvolací námítky ve smyslu uvedené právní úpravy. Odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí je oproti odůvodnění správního orgánu I. stupně zužující a ani ono nenahrazuje chybějící úvahu správního orgánu I. stupně vztahující se k návrhu těch svědků, kteří nebyli v předchozím řízení vůbec vyslechnuti. Žalovaným zdůrazňovaná zásada, že správní orgán vždy provede ty důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, tedy, že správní orgán rozhoduje o tom, které z navržených důkazů budou provedeny, jež je vyjádřena v ust. § 52 správního řádu, v posuzované věci neplatí absolutně, jak se nesprávně dovolává žalovaný. Realizace této zásady musí být nahlížena povinností správního orgánu vyplývající z ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Podle věty druhé tohoto ustanovení v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Jakkoli se v posuzované věci nejedná o sankční řízení v doslovném slova smyslu, když nejde o řízení, v němž je uložena sankční povinnost, přesto lze z povahy věci dovodit, že se jedná o obdobné řízení jako je řízení sankční, neboť v něm jde o odnětí určitého oprávnění, které žalobce do té doby užíval, a to v důsledku porušení jeho zákonných povinností. Jedná se tedy o obdobu sankce, když žalobce v důsledku porušení zákonných povinností byl zbaven svého oprávnění. V takových případech se však uplatňuje zásada vyšetřovací, která správnímu orgánu velí činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak lhostejnosti účastníka řízení (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen NSS – ze dne 22.1.2009 sp. zn. 1 As 96/2008, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 1856/2009). Ust. § 50 odst. 3 správního řádu přitom jednoznačně stanoví povinnost správního orgánu v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost (v posuzované věci odňato oprávnění), zjistit i bez návrhu účastníků řízení všechny rozhodné skutečnosti, a to nejen skutečnosti svědčící v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost, ale i skutečnosti svědčící v jeho prospěch. S ohledem na uvedené proto nelze v tomto typu správního řízení bezvýhradně uplatňovat zásadu vyjádřenou v ust. § 52 správního řádu. O to větší míru pozornosti správních orgánů zaslouží náležité odůvodnění toho, proč neprovedou navrhované důkazy.

V posuzované věci správní orgány obou stupňů této své povinnosti nedostály přezkoumatelným způsobem. Krajský soud proto shledal třetí žalobní námitku důvodnou.

Na základě shora uvedené právní argumentace vztahující se k žalobnímu bodu č. 3) krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Současně byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč, tj. celkem 4.800,- Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Celková částka náhrady nákladů řízení tak činí 7.800,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 160 odst. 1 o.s.ř.). Dle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 15. května 2014

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu